

Sygn. akt *X K 157/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 października 2017 roku sprawy:

B. H. (1) z domu B., córki A. i B., urodzonej (...) w W.

oskarżonej o to że:

w dniu 16.11.2015 r. w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyli uzyskania siebie od (...) Bank S.A. pożyczki w kwocie 64.570,95 zł przedłożyła, jako autentyczny podrobiony przez siebie dokument w postaci zaświadczenia o zarobkach w firmie (...) sp. z o.o. na nazwisko B. H. (2), stwierdzający okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, czym wprowadziła w błąd odnośnie faktu zatrudnienia, wysokości osiąganych dochodów i realnej możliwości spłaty zadłużenia, a także przedłożyła jako autentyczny podrobiony przez siebie dokument w postaci „zgody współmałżonka pożyczkobiorcy na zawarcie umowy pożyczki w (...) Bank S.A., w którym podrobiła podpis J. H., czym wprowadziła w błąd odnośnie jego zgody na zawarcie tej umowy pożyczki i doprowadziła w ten sposób bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, czym działała na szkodę (...) Bank S.A. z siedzibą we W. na sumę strat 64.570,95 zł, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. oskarżoną **B. H. (2)** uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia, z tym jednak ustaleniem, że przedłożyła ona jako autentyczny podrobiony dokument w postaci zaświadczenia o zarobkach w firmie (...) sp. z o.o. na nazwisko B. H. (2), czyn ten kwalifikuje z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazuje ją, a przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k., i art. oraz art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonej **B. H. (2)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1 350, 00 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych i 00/100), w tym kwotę 180, 00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt *X K 157/17*

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. H. (2) znalazła w gazecie ogłoszenie o możliwości uzyskania pożyczki i, chcąc taką uzyskać, skontaktowała się telefonicznie z przedstawicielami ogłaszającej się firmy. Następnie, w dniu 16 listopada 2015 roku pojechała do R., gdzie spotkała się z przedstawicielami tego podmiotu – dwoma kobietami i mężczyzną. Podczas rozmowy z nimi B. H. (2) przyznała, że nie otrzymuje dochodów, które pozwoliłyby jej na zaciągnięcie zobowiązania kredytowego. Wówczas, osoby te przedstawiły jej czysty druk potwierdzający zatrudnienie w (...) spółka z o.o. Spółka komandytowo – akcyjna i opatrzony pieczęcią tej firmy. B. H. (2), przy pomocy w/w osób, wypełniła własnoręcznie druk potwierdzający zatrudnienie w (...) spółka z o.o. Spółka komandytowo – akcyjna, wpisując w jego treści, że jest zatrudniona w tejże spółce na stanowisku handlowca począwszy od 1 lutego 2010 roku i z tego tytułu uzyskuje dochód w wysokości 4550 złotych brutto i 3211, 12 złotych netto; następnie zaś podpisała owo zaświadczenie w miejscu zatytułowanym „podpis wnioskodawcy”.

B. H. (2) nigdy nie była zatrudniona w (...) spółka z o.o. Spółka komandytowo – akcyjna i nie otrzymywała wynagrodzenia od tego podmiotu.

dowody: umowa pożyczki k. 2-12; zaświadczenie o zarobkach k. 13, 26; zgoda współmałżonka pożyczkobiorcy na zawarcie umowy pożyczki k. 14; skan dowodu osobistego oskarżonej k. 28-29; wniosek kredytowy k. 15-15v, 27-27v; umowa o limit kredytowy i o kartę kredytową k. 16-21v; wniosek ubezpieczeniowy k. 22-23; polisa ubezpieczeniowa k. 24; oświadczenie k. 25; zeznania świadka R. T. k. 51-52; próby pisma ręcznego B. H. (2) k. 82; protokół oględzin k. 82-84v; opinia z zakresu badań pisma k. 101 – 138; wyjaśnienia B. H. (2) k. 149-152.

W tym samym dniu B. H. (2) pojechała wraz z dwiema kobietami, będącymi przedstawicielami firmy, na której ogłoszenie odpowiedziała, do placówki (...) Banku S.A. w P.. B. H. (2) złożyła następnie podpisany przez siebie wniosek o udzielenie jej kredytu, dołączając do niego wypełnione przez siebie i podpisane zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w (...) spółka z o.o. - Spółka komandytowo – akcyjna oraz wypełnione przez siebie oświadczenie „zgoda współmałżonka pożyczkobiorcy na zawarcie umowy pożyczki w (...) Bank S.A.”, które wcześniej opatrzyła podpisem swojego męża – J. H.. J. H. nie miał wiedzy o zaciągnięciu przez B. H. (2) tego zobowiązania. Dane te nie zostały dodatkowo zweryfikowane przez pracowników (...) Bank S.A.

Dowody: umowa pożyczki k. 2-12; zaświadczenie o zarobkach k. 13, 26; zgoda współmałżonka pożyczkobiorcy na zawarcie umowy pożyczki k. 14; skan dowodu osobistego oskarżonej k. 28-29; wniosek kredytowy k. 15-15v, 27-27v; umowa o limit kredytowy i o kartę kredytową k. 16-21v; wniosek ubezpieczeniowy k. 22-23; polisa ubezpieczeniowa k. 24; oświadczenie k. 25; zeznania świadka R. T. k. 51-52; próby pisma ręcznego B. H. (2) k. 82; protokół oględzin k. 82-84v; opinia z zakresu badań pisma k. 101 – 138; wyjaśnienia B. H. (2) k. 149-152.

Po pozytywnym przeprowadzeniu, na podstawie przedłożonych przez nią dokumentów, weryfikacji zdolności kredytowej B. H. (2), zawarła ona z (...) Bank S.A. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 64 570,95 złotych oraz umowę o limit kredytowy i o kartę kredytową nr KK (...) z limitem w kwocie 1400 złotych. B. H. (2) podpisała zarówno w/w umowy, jak i dołączone do nich dokumenty, w tym oświadczenie o poddaniu się egzekucji, polisę ubezpieczeniową i umowę cesji praw z polisy. W treści umowy nr (...) ustalono, że spłaty przedmiotowej pożyczki będą następować w 84 ratach miesięcznych od 31 grudnia 2015 roku do 02 grudnia 2022 roku. Oprocentowanie pożyczki wynosiło 5,00%. Całkowita kwota do zapłaty przez B. H. (2) stanowiąca sumę wszystkich rat kapitałowo-odsetkowych miała wynosić 76 831,79 złotych. Kwotę pożyczki w wysokości 38 000 złotych przelano na rachunek prowadzony przez (...) Bank S.A. dla B. H. (2) nr (...). B. H. (2) otrzymała wówczas także kartę bankomatową.

Dowody: umowa pożyczki k. 2-12; zaświadczenie o zarobkach k. 13, 26; zgoda współmałżonka pożyczkobiorcy na zawarcie umowy pożyczki k. 14; skan dowodu osobistego oskarżonej k. 28-29; wniosek kredytowy k. 15-15v, 27-27v; umowa o limit kredytowy i o kartę kredytową k. 16-21v; wniosek ubezpieczeniowy k. 22-23; polisa ubezpieczeniowa k. 24; oświadczenie k. 25; zeznania świadka R. T. k. 51-52; próby pisma ręcznego B. H. (2) k. 82; protokół oględzin k. 82-84v; opinia z zakresu badań pisma k. 101 – 138; wyjaśnienia B. H. (2) k. 149-152.

Podczas czynności związanych z pozyskiwaniem pożyczki kobiety, które przyjechały do placówki (...) Bank S.A. w P. oczekiwały na nią przy stoliku. Od razu po uzyskaniu pożyczki B. H. (2) wypłaciła kwotę 8000 złotych i przekazała ją do ręki jednej z kobiet, które z nią przyjechały jako prowizję.

Dowody: wyjaśnienia B. H. (2) k. 149-152.

Do dnia 02 września 2016 roku na poczet spłaty kredytu wpłynęła w ratach kwota w wysokości 4 143,55 złotych, natomiast limit kredytowy pozostawał niewykorzystany. Wówczas pracownicy (...) Bank S.A. skontaktowali się z Kierownikiem D. Kadr spółki pod firmą (...), który poinformował, że B. H. (2) nigdy nie pracowała i nie pracuje w tej firmie, a wzór pieczętki na zaświadczeniu o zarobkach, który B. H. (2) przedłożyła w celu uzyskania pożyczki w (...) Banku S.A. nie należy do spółki pod firmą (...). Ponadto, w dniu wydania rzekomego zaświadczenia tj. 12 listopada 2015 roku, spółka pod firmą (...) nie była już spółką komandytowo – akcyjną, a komandytową.

Dowody: zeznania świadka J. M. k. 54-55; wzór pieczętki firmy (...) k. 56; zeznania świadka R. P. k. 59-60 ;

W dniu 25 lipca 2016 roku umowa nr (...) była restrukturyzowana, a kwota zadłużenia z niej wzrosła do 65 129, 94 złotych. Umowa ta została wypowiedziana 01 czerwca 2017 roku. Na dzień 20 lipca 2017 roku stan zadłużenia z umowy nr (...) wynosił 48 414, 00 złotych, a na poczet jej spłaty wpłynęła łącznie kwota 22 381, 44 złotych, z czego kwota 15 857, 89 złotych pochodziła ze zwrotu składki ubezpieczeniowej. Limit kredytowy z tytułu umowy nr (...) pozostał niewykorzystany.

Dowody: pismo z Euro Bank k.220-221

Słuchana w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanej B. H. (2) częściowo **przyznała się** do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła obszernie wyjaśnienia.

Jednocześnie z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień odstepując do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

Wyjaśnienia oskarżonej k. 149-151

B. H. (2) ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest sprzedawcą. Jest zatrudniona na 1/2 etatu na stanowisku sprzedawcy na rynku w W., z czego osiąga dochód około 712 zł netto miesięcznie. Jest mężatką, ma czwórkę z dzieci, z czego jedno na jej utrzymaniu. Mąż osiąga dochód w wysokości ponad 2000 zł netto miesięcznie. Nie ma majątku. Nie była leczona psychiatrycznie, odwykowo ani neurologicznie. Nie była uprzednio karana.

Dowody: dane z wyjaśnień oskarżonej k. 149-15; karta karna k. 218

Sąd zważył co następuje:

Poddając szczegółowej analizie przeprowadzone w toku rozprawy głównej dowody, Sąd doszedł do przekonania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, uzasadnia przyjęcie sprawstwa oraz zawinienia oskarżonych B. H. (2) w odniesieniu do przypisanego jej czynu.

Przechodząc do omówienia zebranych w sprawie dowodów Sąd uznał za polegające na prawdzie zeznania świadków R. T. i R. P. – pracowników (...) Banku S.A., ujawnione w trybie art. 392 § 1 kpk w zw. z art. 394 § 1 i 2 kpk. Sąd oceniając wiarygodność wypowiedzi tych świadków miał na względzie to, że w sposób logiczny i konsekwentny przedstawiali oni okoliczności związane z procedurami bankowymi. Świadek R. T. w spójny i rzeczowy sposób zrelacjonował znane sobie okoliczności dotyczące złożenia przez B. H. (2) wniosku o udzielenie pożyczki oraz okoliczności, w jakich owo wsparcie finansowe zostało jej udzielone. Jego zeznania w tym zakresie pozostają zgodne z wyjaśnieniami oskarżonej. Natomiast treść zeznań świadka R. P. przyczyniła się głównie do odtworzenia procedur i trybu w jakim składane są podobne wnioski i w tym zakresie niewątpliwie zasługiwały one na wiarę. Świadek podał, że dla złożenia wniosku o udzielenie pożyczki konieczne jest przedłożenie informacji na temat źródła i wysokości otrzymywanych dochodów, a

także podkreślił, że okoliczności te mają zasadnicze znaczenie dla uzyskania pożyczki czy też kredytu. Uwzględniając zatem niepodważalną w sprawie okoliczność, potwierdzoną opinią biegłego z zakresu pisma ręcznego, że oskarżona wypełniła i podpisała druk zaświadczenia o zarobkach w spółce pod firmą (...), które wraz z wnioskiem o udzielenie pożyczki przedłożyła Bankowi, stwierdzić należy, że czyniła to w celu uzyskania dla siebie tej pożyczki.

Sąd nie znalazł podstaw, żeby odmówić wiarygodności zeznaniom świadka J. M., zatrudnionej w spółce pod firmą (...). Sąd zważył przy tym, że świadek jest pracownikiem spółki pod firmą (...) z długoletnim stażem na stanowisku kierownika działu kadr, a więc jest osobą posiadającą wiedzę odnośnie zatrudnianych pracowników i historii firmy. Świadek na potwierdzenie swoich zeznań złożyła wzór pieczęci spółki pod firmą (...), nie sposób zatem zakwestionować ich wiarygodności. W konsekwencji, omawiane depozycje, jak również złożony przez J. M. wzór pieczęci, uznane zostały za miarodajne dowody w sprawie.

Mąż oskarżonej J. H. skorzystał z przysługującego mu prawa i odmówił składania zeznań w oparciu o art. 182 § 1 k.p.k.

Ponadto Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty ujawnione w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności w postaci danych osobo – poznawczych i danych o karalności, których autentyczność, wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, a które zostały sporządzone przez upoważnione osoby i podmioty, w zakresie ich kompetencji. Niewątpliwie brak było również podstaw dla zakwestionowania prawdziwości znajdujących się w aktach sprawy dokumentów pochodzących z (...) Banku S.A., w tym umowy pożyczki, umowy o limit kredytowy i ogólnych warunków ich udzielania. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć fakt zawarcia tychże umów w tychże datach i w tym zakresie niewątpliwie potwierdzają one rzeczywiste wydarzenia.

Istotne znaczenia dla sprawy miała również opinia biegłego z zakresu badań pisma ręcznego. W sposób kategoryczny biegły przesądził w niej autorstwo podpisów znajdujących się na umowach oraz zaświadczeniach, znajdujących w się w aktach sprawy. Biegły stwierdził również, że podpisy widniejące w pozycjach „podpis Pożyczkobiorcy” na przedstawionych jako dowód w sprawie umowach, „podpis Wnioskodawcy” na załączonych do akt sprawy wnioskach oraz „podpis Posiadacza karty” oraz podpis B. H. (2) na zaświadczeniu o zarobkach złożone zostały przez oskarżoną B. H. (2), co stanowiło potwierdzenie nakreślenia przez nią w/w podpisów, a tym samym dopuszczenia się przypisanego oskarżonej czynu. Biegły jednoznacznie stwierdził również, że podpis na dokumencie „zgoda współmałżonka pożyczkobiorcy na zawarcie umowy pożyczki w (...) Banku S.A.”, datowanym na 16.11.2015 r. nie został nakreślony przez J. H..

Powyższa opinia w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości. Została sporządzona przez biegłego w zakresie jego specjalności zawodowej, zgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia, zaś zaprezentowane w niej wnioski korespondują z całokształtem materiału dowodowego, w tym w szczególności z wyjaśnieniami oskarżonej. Konkluzje te nie zostały również zakwestionowane przez strony niniejszego postępowania. Z tych względów, Sąd uznał je za miarodajne dowody na przytoczone okoliczności i dokonał ustaleń w powyższym zakresie również na ich podstawie.

Jednocześnie Sąd, dokonując ustaleń w przedmiotowej sprawie, wziął pod uwagę także dokumenty w postaci:

1. podrobionych zaświadczeń o zarobkach, zawierających nieprawdziwe dane dotyczące wysokości wynagrodzenia uzyskiwanego przez oskarżoną;
2. zgodzie Współmałżonka Pożyczkobiorcy na zawarcie umowy pożyczki w (...) Banku S.A., z podrobionym jego podpisem.

Dowody te mają szczególny charakter, gdyż w korelacji z wyjaśnieniami oskarżonej z k.149-152 oraz opinią kryminalistyczną z zakresu badań pisma ręcznego, stanowią podstawę do ustalenia sprawstwa i zawinięcia oskarżonej w zakresie przypisanego jej czynu.

Uwzględniając powyższe rozważania, Sąd doszedł do przekonania, iż wyjaśnienia B. H. (2) polegają na prawdzie. Oskarżona w toku postępowania przygotowawczego przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła

wyjaśnienia, wskazując m. in. na okoliczności, w jakich doszło do zawarcia przedmiotowych umów, które znajdują potwierdzenie również w dokumentach uzyskanych z (...) Banku S.A. oraz w opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego oraz motywów nią kierujących (potrzeby uzyskania gotówki w wyższej sumie i niemożności jej uzyskania w sytuacji, gdyby przedstawiła autentyczne zaświadczenie o swoich zarobkach).

Sąd zważył także, iż oskarżona podała wprost, że zdawała sobie sprawę z nielegalności swoich działań. Z opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego wynika natomiast, że podpis J. H. został nakreślony przez inną osobę, natomiast z wyjaśnień samej oskarżonej wynika, że to ona złożyła w/w podpis. Podobnie bezsporne jest to, że to B. H. (2) podpisała oświadczenie o zarobkach osiągniętych przez nią w spółce pod firmą (...), które następnie przedłożyła w (...) Banku S.A. celem uzyskania pożyczki, a tym samym posłużyła się jak autentycznym podrobionymi przez nią dokumentami mającymi znaczenie dla uzyskania przez nią kredytu, a zatem czyniła to w celu uzyskania korzyści majątkowej.

Przechodząc do omówienia kwestii kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonej czynu, Sąd zważył w pierwszej kolejności, iż występku z art. 286 § 1 k.k. dopuszcza się sprawca, który w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby. Przepięstwo z art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego. Mając zatem na względzie, że (...) Bank S.A. został wprowadzony przez oskarżoną w błąd co do faktu uzyskiwania przez nią zarobków i ich wysokości oraz wyrażenia zgody na zaciągnięcie pożyczki przez współmałżonka oskarżonej, jak również co do tego, iż pożyczkobiorca miał możliwość spłacić w całości zaciągnięte zobowiązania należy uznać, iż omówione wyżej elementy w realiach niniejszej sprawy zostały spełnione. Nadto Sąd zważył, iż przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k., jako charakteryzujące się celem w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej należy do tzw. przestępstw kierunkowych i może być popełnione tylko z zamiarem bezpośrednim, co niewątpliwie miało miejsce w przypadku oskarżonej. Oskarżona składając wniosek o udzielenie pożyczki w kwocie 64 570,95 złotych i przedkładając jako autentyczny podrobiony przez siebie dokument w postaci zaświadczenia o zarobkach w firmie (...) sp. z o.o. na nazwisko B. H. (2), stwierdzający okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, wprowadziła w błąd (...) Bank S.A. odnośnie faktu zatrudnienia, wysokości osiągniętych dochodów i realnej możliwości spłaty zadłużenia, oraz podrobiony przez siebie dokument w postaci „zgody współmałżonka pożyczkobiorcy na zawarcie umowy pożyczki w (...) Bank S.A., w którym podrobiła podpis J. H., czym wprowadziła w błąd odnośnie jego zgody na zawarcie tej umowy pożyczki działała z bezpośrednim zamierzeniem wyłudzenia pożyczki od (...) Banku S.A. Oskarżona nie uzyskiwała wówczas takiego dochodu ani nie miała majątku, które pozwoliłyby jej na spłatę zaciągniętych wobec tego Banku zobowiązań. Zachowanie oskarżonej niewątpliwie było zatem intencjonalne, działała z zamiarem bezpośrednim i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Natomiast czynu z art. 297 § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto, w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi - kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Na podstawie przedstawionych wyżej dowodów nie ulega wątpliwości, że B. H. (2) w dniu 16 listopada 2015 roku przedłożyła (...) Bankowi S.A. podrobione zaświadczenie o swoim zatrudnieniu i osiągniętych z tego tytułu wynagrodzeniu oraz zgodzie współmałżonka na zaciągnięcie tego zobowiązania. Nie ulega wątpliwości, iż informacje zawarte w rzeczonych dokumentach tj. wyrażenie zgody przez małżonka na zaciągnięcie pożyczki, jak również fakt osiągania stosunkowo wysokich dochodów i ich stały charakter, wynikające z zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach stanowiły istotną okoliczność dla udzielenia pożyczki – potwierdzają to zeznania świadków. Sąd ustalił także, że oskarżona B. H. (2) swoim postępowaniem wyczerpała również znamiona występkę kwalifikowanego z art. 270 § 1 k.k., albowiem użyła jako autentycznego dokumentu w

postaci uprzednio podrobionego przez siebie zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach oraz oświadczenie o zgodzie małżonka na zaciągnięcie pożyczki.

Zdaniem Sądu, oskarżonej B. H. (2) przypisać można także winę w popełnieniu omawianego czynu, opisanych w części dyspozycyjnej wyroku. Oskarżona jest osobą zdolną ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu była niepoczytalna lub znajdowała się w anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Mając na uwadze całość powyższych rozważań Sąd uznał oskarżoną B. H. (2) za winną popełnienia zarzuczonego jej czynu, kwalifikując go jako występki z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Rozważając kwestię wymiaru kary Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k. W myśl tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Na niekorzyść oskarżonej przemawiał w ocenie Sądu wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez nią czynu wyrażający się w sposobie i okolicznościach jego popełnienia, ich zaplanowanym, metodycznym charakterze oraz wysokości wyrządzonej szkody. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał to, że oskarżona okazała lekceważący stosunek do porządku prawnego. Na korzyść oskarżonej przemawiało natomiast to, iż wcześniej nie wchodziła ona w konflikt z prawem oraz fakt, że spłacała ona raty udzielonej jej pożyczki, a także wyrażona przez nią skrucha.

Przez wzgląd na powyższe Sąd, za czyn przypisany oskarżonej B. H. (2) wymierzył w oparciu o art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k., i art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

W ocenie Sądu, wymierzona oskarżona kara jest adekwatna zarówno do stopnia jej zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości występkę, jakiego się dopuściła. Sąd wymierzając karę uwzględnił wymienione wyżej okoliczności przemawiające na jej korzyść oraz te, które w ocenie Sądu uznane zostały za niekorzystne. W ocenie Sądu, w pełni wystarczające dla realizacji celów kary, zarówno w sferze prewencji szczególnej, jak i generalnej będzie orzeczenie właśnie kary ograniczenia wolności we wskazanym wymiarze. Zdaniem Sądu orzeczenie wobec B. H. (2) kary pozbawienia wolności byłoby nadmiernie surowe w odniesieniu do popełnionych przez nią czynów. Zważyć należy przy tym na sytuację osobistą oskarżonej. W przypadku kary o charakterze izolacyjnym byłaby ona pozbawiona możliwości podjęcia pracy i zarobkowania, a ma na utrzymaniu małoletnie dziecko.

Sąd uznał natomiast, że w przedmiotowej sprawie nie zachodziły warunki dla orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody przez oskarżoną. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że oskarżona podpisała z bankiem porozumienie restrukturyzujące ową pożyczkę wynikającą z umowy nr (...) na kwotę 64 570,95 złotych i, do czerwca 2017 roku, pożyczkę tą spłacała regularnie. Nie wykorzystała natomiast limitu kredytowego z umowy nr (...). Co więcej, sam pokrzywdzony o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody nie wystąpił, a zatem Sąd nie miał obowiązku orzeczenia w tym zakresie. Bank określił przy tym wysokości zadłużenia na kwotę 48 414 złotych, a zatem zdecydowanie niższą, niż pierwotna kwota zobowiązania, co w ocenie Sądu przemawia za uznaniem, że oskarżona wypełniać nadal będzie wynikające z tego tytułu zobowiązania. Niemniej jednak (...) Bank S.A. dysponuje jej oświadczeniem o poddaniu się egzekucji, a zatem umożliwi to tej jednostce dochodzenie należności z tytułu zawartej umowy na tej podstawie.

Ponadto, w ocenie Sądu nie sposób ustalić rozmiaru szkody na dzień orzekania, dlatego też Sąd zaniechał orzeczenia w/w środka. Na marginesie jedynie zaznaczyć należy, że nie hamuje to drogi do dochodzenia swoich praw przez pokrzywdzonego w drodze postępowania cywilnego.

Nadto Sąd, na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1 350, 00 zł w tym kwotę 180, 00 zł tytułem opłaty. Sąd uznał bowiem, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonej od obowiązku poniesienia tych kosztów. Sąd przy rozstrzyganiu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą, każdy kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.